

VERSLAG JONG MUZIEK TAZ#2016

Prijs opgedragen aan de onlangs overleden Wim De Wulf.

1. NATASHIA KELLY & BRICE SONIANO

Het duo Natasha Kelly en Brice Soniano klinkt bij hun eerste optreden in Fort Napoleon bevreemdend 'leeg' maar met voorzichtige aanzetten tot kwaliteit wat karakter laat vermoeden. Hun set is filmisch van kleur, bij momenten sacraal. Natasha haalt gedurfd uit en haar vocale reikwijdte verdient respect. Haar begeleider Brice Soniano op staande bas speelt inventief en durft improviseren. Aan de connectie tussen beiden kan nog gewerkt worden. De performance van Natasha en Brice voor een rumoerig en weinig geïnteresseerd publiek in café De Crayon steeg juist daardoor uit boven het gewone en kreeg een zuiders, warm zomers karakter.

2. STEIGER

Een trio: piano, drums en staande bas. Steiger is op elkaar ingespeeld, musicert strak en passioneel. Steiger is voor deze jongens duidelijk geen hobby in jazzland. De eigen composities brengen weinig opwinding of verrassing. Steiger heeft groeipotentieel en daar kunnen we alleen maar heel erg benieuwd naar zijn. Opvallend bij alle optredens is een geweldig enthousiaste aanhang van gelijkgestemde hipsters. Steiger is van alle geselecteerde bands dé groep die na 4 concerten het meest is gegroeid. Getuige hun fenomenale warme set in Atelier klein Verhaal. Klein Verhaal, grote toekomst.

3. KOLFSKOP

Trio met een vette knipoog naar metal, gemixt met poëzie. Denk aan de Nederlandse band The Ex. De zanger choqueert zijn publiek met geschreeuw over gestroopte worsten en penissen in oogkassen geduwd. Er ontstaat een onwennigheid en afkeer die niet meer weggaat. De band presenteert zich in getijgerde caleçons, een outfit die hen niet aaibaarder maakt. Misschien is aaibaarheid ook het laatste wat Kolfskop nastreeft. Bizar gezelschap, dat muzikaal weinig om het lijf heeft, maar plezier beleeft aan het spelen ervan.

4. DE HALVE PERZIKEN OP ZWARE SIROOP

Chapeau voor de wijze waarop de Perziken op TAZ geprobeerd hebben om op de verschillende locaties telkens een andere feel te demonstreren - tot en met Spaanse gitaar, een instrument dat niet meteen evident is voor hun grillige setlijst. Ze hadden de omstandigheden niet mee, de nodige dosis technische pech en de jury heeft het idee dat ze zich daardoor niet van hun best kant hebben kunnen tonen.

5. HAST

Zéér sterk jazzquintet, rond de jonge frontman/saxofonist Rob Banken. Slim, getalenteerd en overtuigend, met autoriteit en eigen composities. Een formatie met toekomst; kan nog veel groeien, maar is nu al bijzonder rijp. Hast maakt het door hun virtuositeit in sommige

nummers moeilijk voor het publiek om 'mee' te zijn. Ze hadden met een song die de jury aan Godspeed You Black Emperor deed denken de mooiste song van het hele pak. Hast speelde vier maal een andere setlijst, op maat gemaakt voor elke locatie. De ene keer beter doordacht dan de andere. In het Fort Napoleon was het wat dat betreft de topper.

6. BLOW

Feest in trio-verpakking. Een combo dat de gimmick (twee saxen, één heerlijke drummer, en verder enkel zwarte hoodies en witte maskers) overstijgt. Blow brengt een dansbare en slimme set, geroutineerd zonder saai te worden. Blow blaast structuren met een energie die je niet meteen associeert met sax maar eerder met elektronische dansmuziek, postpunk en dub. Met hun set op de dijk verraden ze een straatmuzikanten-habitat. Met hun sessie in Fort Napoleon bewezen ze ook een fort te kunnen innemen en in Atelier kleinVerhaal dat ze ook zaal kunnen doen kantelen. Blow werd door het TAZ publiek overal enthousiast onthaald.

7. FRIE MALINE

Frie kan zingen met hoofdletter Z, ze staat er en ze straalt een onmiskenbaar natuurlijk leiderschap uit. De opleiding die ze pas achter de rug heeft laat ze met grote passen achter zich op zoek naar een eigen geluid. Frie Maline mist nog een eigen verhaal, is ongevaarlijk maar wel erg goed. De jury ziet in Frie Maline een frontdame met een stem om U tegen te zeggen en waar alle The Voice kandidaten alleen maar van kunnen dromen. Frie heeft een soliede fanbase in Oostende en dat was te merken op haar optredens. Dat komt goed.

8. MARC MELIA

Electronica. Analoog. In Fort Napoleon speelde de vochtigheid de apparatuur parten. Het publiek was geduldig en Marc nam weerwraak met twee vingers in het stopcontact, beheerst en met verve wat bewijst dat de liefde tussen zijn synthesizer Prohet08 en hemzelf onvoorwaardelijk is. Voor TAZ voegde hij voor het eerst extra's toe zoals een drummer in Fort Napoleon (wat een mooie samenklank gaf). Marc Melia is geen electronicanerd, maar eerder een avonturier die samen met zijn synth openstaat voor nieuwe impulsen.